

G7 top: Maffia bestrijdt internationale criminaliteit??? (10.10.08)

Tijdens de meltdown hebben degenen die krampachtig proberen te doen alsof het systeem zoals het is kan gered worden een nieuwe strohalm om zich aan vast te klampen: de G7 top deze weekend. De patient heeft kanker. Hij is terminaal. Nu gaat men degenen die hem deze kanker bezorgden door het toedienen van kankerverwekkende producten om raad vragen. Men raadpleegt geen kankerspecialisten.

Tegenover de paniek die ontstaat, tegenover het onvermijdelijke van een crunch in de financiële sector en de daaropvolgende recessie en instorting van de economie wil men "vertrouwen" scheppen. Wie vertrouwen heeft in een systeem dat tot rampen lijdt, is die dan normaal? Is die intelligent?

Nooit nagedacht hebbende over het plan B: "Wat indien de linkse rakkers gelijk hebben, en het economisch systeem niet stabiel is en kan instorten", dit wegwuivende als larie en apenkool hebben economen, mensen die economische politiek bestudeerden, liberale filosofen allerhand een situatie geschapen waarin men totaal onvoorbereid aan een klus moet beginnen die zij steeds als onmogelijk hebben beschouwd: het ombouwen van het liberaal-economisch systeem.

Het heeft me altijd gestoord dat liberalen, en tegenwoordig de hyper liberalen □ la De Decker, met aan hun zijde libertari□rs zoals "Bobo" Boudwijn Boeckeaert zo'n gehoor kregen bij ondernemers, terwijl veel degelijker economen een verwaarloosbaar kleine groep werden. Nog tijdens mijn universitaire studies als econoom, zo'n veertig jaar geleden had ik enkel Gaston Vandewalle als "links" professor economie. Alhoewel hij me overtuigde van de rationaliteit van zijn modellen werd hij door het leeuwendeel van collega's en studenten bekeken als een fosiel, en ging men zijn oor te luisteren leggen bij de nieuwe goeroes van het extreem liberale model, met wat bijsturing om de vakbonden stil te houden. Het "scientific management" stond nooit stil bij de risico's van ongebreidelde liberalisering in de productieve sector, het afschaffen of afbouwen van de overheidssector, noch zag men grote gevaren in de onstabiliteit van het beurssysteem, van het afbouwen van de staatsbanken, het verminderen van de controlemechanismen op de financiële sector.

Alhoewel België voorzichtig een zekere mate van planning verrichtte, men het Keynesiaanse model kende en vaak toepaste onder druk van sterke figuren in de vakbonden die tenminste een rem vormden tegen het hollende liberaliseren zag men op de duur ook de politieke vleugel van de vakbonden, de sociaal democraten, zich afscheuren van hun basis.

Deze partij verwierp niet langer het gevaar van het liberalisme, maar aanvaardde schoorvoetend, soms volgde het neo-liberale denken. Economen die tegengas wilden geven, vakbonden die steigerden werden eerst berispt als "onrealistisch", later ging men gewoon dwars tegen hen in en ondersteunde men de afbraak van de publieke sector, het privatiseren van openbare diensten, men versoepelde normen en controleorganen werden opgedoekt of beperkt in hun slagkracht. Uiteindelijk gingen sommigen vlakaf mede beheren, schaamden zich niet voor het opnemen van hoge posities in de privésector en geraakten ze in feite niet enkel gecompromitteerd maar zelf betrokken bij het systeem dat hun voorvaders zo hadden bestreden.

De roep om vertrouwen van degenen die verdrinken is een paniecreactie: alsof de managers, het publiek van de aandeelhouders een systeem dat eens het een bepaalde snelheid van val heeft steeds sneller gaat vallen, volgens wetten die lijken op die van de zwaartekracht, iets kunnen uitrichten is een kreet om WAT?

De bevolking is gedurende jaren zo gesust over de werking van ons economisch systeem, zo weinig

nog geïnformeerd en zelf de participanten eraan zijn enkel op de hoogte van hun kleine horizon terwijl het systeem de wereld omvat, dat enig inzicht, zelf in de meest fundamentele principes van dit economische systeem ontbreekt.

De grootte van de macht van de kleine groep aandelenbezitters is ons onbekend. Zij zelf weten ook niet wat er gebeurt en verkopen in paniek, hiermede uiteraard hun eigen vonnis executerend. De reactie van de bedrijven op de crisis is ook suicidair: men stopt met investeren, een torenhoge inflatie zal de waarde van hun geld en dat van iedereen doen instorten.

De "oproep om vertrouwen" van de G7 zal later als een historische grap worden aangezien. Zoals de uitspraak van Marie Antoinette, toen het volk kwam de poorten van haar kasteel van Versailles belegerde omdat ze stierven van de honger en "Du Pain, on crève!" riepen. "Hebben ze geen brood? Waarom eten ze dan geen croissants!".

De miljardairs van onze planeet vinden de huidige crisis "een zuivering". Na de ramp (waarbij enkel kleine garnalen in hun ogen creperen) voorzien ze een periode van Maharadja's (zij dus) waarbij er een paar miljoen in de goot liggen, maar alles komt dan na twintig jaar weer goed....

Het zijn die miljardairs die ons "vertrouwen" gaan vragen, ondertussen druk nadenkende hoe men militair, politiek en financieel een maatschappij van rijken kan laten verder leven zonder dat de rest hen kan verstoren.

Hopelijk krijgen we binnenkort informatie van hoe de wereld in mekaar zit. Niet enkel via de klassieke spindokters, maar via onafhankelijke journalisten en geleerden die het beu zijn om ofwel genuilkorfd te worden of belogen.

Als lid van de Sp.a moet ik volgende week naar een tweedaags congres. Ondertussen heeft de Sp.a een website waar mensen hun gedacht kunnen zeggen rond bepaalde thema's. Tot op gisteren stond daar niets over de crisis, over de economische politiek op vermeld! Er is natuurlijk een linkervleugel binnen deze partij die al een tijdje wijst op de absurditeit van dit soort mistoestanden. Reeds een jaar geleden voorspelde één van de boegbeelden, Erik de Bruyn de crisis.

Het is dus niet zo dat niemand begaan is met deze problematiek, en dat niemand dit zag aankomen, en dat niemand actie voerde. Alleen is het nu tijd om na de foute koers die de sociaal-democraten volgden gedurende welhaast twintig jaar te luisteren naar degenen die niet hebben gecollaboreerd met het neo-liberalisme.

En te herbronnen, naar het verhaal van de mensen te luisteren en op een democratische manier ons systeem drastisch te veranderen.

Gelukkig beschikken wij over filmpjes om één en ander hard te maken.
Wie zich zelf wil vergewissen hiervan kan terecht op onderstaande websites

Eric Feremans

Links

[Voorspellen van de economische crises](#)

[acties tegen het liberaliseren van openbare diensten](#)

.